

Sygn. akt V.2 Ka 455/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Kariny Kakali Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2016 r.

sprawy:

S. S. (1) /S./

c. A. i D.

ur. (...) w W.

oskarżonej o przestępstwo z art. 286 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 29 kwietnia 2016r. sygn. akt IX K 305/15

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od oskarżyciela posiłkowego HUT- (...) Spółka z o.o. z siedzibą w Ś. na rzecz Skarbu Państwa opłatę za II instancję w kwocie 100zł (sto złotych) i obciąża go wydatkami za postępowanie odwoławcze w kwocie 20zł (dwadzieścia złotych).

SSO Jacek Myśliwiec

Sygn.akt V.2 Ka 455/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2016r. sygn.akt IX K 305/15 Sąd Rejonowy w Rybniku uznał oskarżoną S. S. (1) za winną tego, że:

- w dniu 1 marca 2013 roku w R. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, wprowadziła w błąd pracownika spółki Hut – (...) Sp. z o.o. w Ś. co do możliwości i zamiaru wywiązania się z zaciągniętego zobowiązania tj. zapłaty za odebrany towar w postaci wyrobów ze stali wyszczególnionych na

fakturze VAT nr (...) z dnia 15 marca 2013 roku, czym doprowadziła Hut – (...) Sp. z o.o. z/s w Ś. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w postaci pieniędzy w kwocie 75 804,90 złotych, tj. za winną występku z art. 286§1 kk;

- w dniu 10 czerwca 2013 roku w R. działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą, wprowadziła w błąd W. P. co do możliwości i zamiaru wywiązania się z przyjętego zobowiązania w postaci sprzedaży i transportu stali, czym doprowadziła W. P. do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem w kwocie 2 000 złotych wpłaconych przez pokrzywdzonego tytułem przedpłaty, tj. za winną występku z art. 286§1 kk i przyjmując, że czynów tych dopuściła się działając ciągiem przestępstw w rozumieniu art. 91§1 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 roku w zw. z art. 4§1 kk na mocy art. 286§1 kk i art. 33§2 kk przy zast. art. 91§1 kk wymierzył jej karę 10 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w rozmiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 zł.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 kk, art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. w zw. z art. 4§1 kk warunkowo zawiesił oskarżonej wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres 3 lat tytułem próby.

Na mocy art. 46 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015r. w zw. z art. 4§1 kk orzekł wobec oskarżonej środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego W. P. kwoty 2 000 zł.

Na mocy art. 627 kpk zasądził od oskarżonej na rzecz oskarżyciela posiłkowego Hut – (...) z siedzibą w Ś. kwotę 502 zł tytułem zwrotu kosztów związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie.

Na mocy art. 627 k.p.k., art. 2 ust. 1 pkt 3 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądził od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa opłatę w wysokości 580 zł i wydatki poniesione od chwili wszczęcia postępowania w sprawie w kwocie 135 zł.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonej w zakresie orzeczenia o karze zarzucając mu na podstawie art. 438 pkt 4 kpk naruszenie art. 415§ 1 kpk w zw. z art. 2§ 1 pkt 3 kpk oraz art. 72 § 1 pkt 8 kk w zw. z art. 53 § 1 i 2 w zw. z art. 56 kk poprzez uznanie, że brak jest podstaw do nałożenia na oskarżoną obowiązku wykonania prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Katowicach sygn. akt XIII GNc 532/13.

Wskazując na powyższe podstawy wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez nałożenie na oskarżoną na podstawie art. 72 § 1 pkt 8 kk obowiązku wykonania prawomocnego nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Okręgowy w Katowicach sygn. akt XIII GNc 532/13.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonej nie zasługiwała na uwzględnienie. Autor apelacji usiłował wykazać, iż brak orzeczenia o zobowiązaniu oskarżonej do wykonania obowiązku nałożonego na nią prawomocnym orzeczeniem Sądu Okręgowego w Katowicach naprawienia szkody czyni orzeczenie rażąco niewspółmiernie łagodnym. Na wstępie wskazać należy, iż rażąca niewspółmierność wymierzonej oskarżonej kary lub środka karnego zachodzi tylko wówczas, gdy zastosowana kara lub środek karny za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należycie stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego. Rażąca niewspółmierność kary, o której mowa w art. 438 pkt 4 kpk zachodzić może tylko wówczas, gdyby na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary można było przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 kk oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo Sądu Najwyższego. Na gruncie art. 438 pkt 4 kpk nie chodzi o każdą ewentualną różnicę w ocenach co do wymiaru kary, ale o różnicę ocen tak zasadniczej natury, iż karę dotychczas wymierzoną nazwać można byłoby - również w potocznym znaczeniu tego słowa „rażąco” niewspółmierną tj. niewspółmierną w stopniu nie dającym się wręcz zaakceptować. Zatem zarzut rażącej niewspółmierności kary jako

zarzut z kategorii ocen można zasadnie podnosić tylko wówczas, gdy kara lub środek karny jakkolwiek mieszczą się w granicach ustawowego zagrożenia nie uwzględniają jednak w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przestępstwa, osobowości sprawcy jak i stopnia zawinienia – innymi słowy gdy jest w społecznym odczuciu karą niesprawiedliwą. Odnosząc się zaś wprost do apelacji obrońcy oskarżonej wskazać należy, iż Sąd Odwoławczy podziela pogląd wyrażony w środku zaskarżenia, iż możliwe jest w oparciu o art. 72 § 1 pkt 8 kk zobowiązanie oskarżonej do wykonania nałożonego na nią wyrokiem Sądu Cywilnego obowiązku naprawienia szkody. Jakkolwiek takie zobowiązanie tylko w sensie werbalnym różni się od zobowiązania do naprawienia szkody to w sensie funkcjonalnym są to zachowania tożsame. Trudno w tej sytuacji mówić, iż w oparciu o art. 72 § 1 pkt 8 kk Sąd zobowiązuje do „innego zachowania”. Abstrahując od powyższych rozważań stwierdzić należy, iż apelujący w żadnym stopniu nie wykazał, aby wskutek braku orzeczenia o zobowiązaniu do wykonania orzeczenia Sądu Cywilnego zaskarżony wyrok stał się rażąco niewspółmiernie łagodny i to w takim stopniu, iż byłby nie do pogodzenia ze społecznym poczuciem sprawiedliwości. Należy przypomnieć, iż interesy pokrzywdzonego są należycie zabezpieczone orzeczeniem cywilnym, które wszak w każdym momencie może on poddać egzekucji. W tej sytuacji nie sposób scharakteryzować orzeczenia Sądu meriti jako rażąco niewspółmiernie łagodnego poprzez brak wspomnianego wyżej rozstrzygnięcia.

Z tych też powodów Sąd Okręgowy orzekł jak w części dyspozytywnej.

SSO Jacek Myśliwiec